

Flierefluiters

Nu zomerbloemen en kleurige herfstbladeren verdwenen zijn, hult het winterlandschap zich in pasteltinten. Hier en daar worden tuinen, bosranden en hagen echter opgefleurd door heesters, behangen met fel gekleurde bessen. De duinen zijn rijk aan besdragende struiken. Je ziet er doffe, bloedrode meidoornbessen naast glanzende, knalrode rozenbottels, oranje-paarse vruchten van de kardinaalsmuts, zwarte kraaltjes van liguster en blauw berijpte sleedoornpruimpjes. In de buitenduinen trekken de oranjegele bessen van de duindoorn de aandacht, niet alleen van wandelaars. Talloze trekvogels die onze kust volgen op hun vlucht naar het zuiden profiteren van deze tafeltje-dekjestruiken. Duindoornbessen zijn populair bij lijsters uit het hoge noorden, zoals kramsvogels en koperwieken. Tegen kerstmis gaan de overrijpe bessen gisten. Het aroma van duindoornlikeur komt je al tegemoet als je langs de struiken loopt. Voor de vogels blijft dat niet zonder gevolgen. Ik heb herhaaldelijk beschonken lijsters hun roes zien uitslapen onder duindoornstruiken. Ze waren nauwelijks in staat om op wankelende vleugels weg te vliegen. Eén maal kon ik een koperwiek gewoon oppakken. De vogel bleef op mijn hand liggen en keek me vanuit zijn bruine kraalogen lodderig aan. Soortgelijke ervaringen ken ik dicht bij huis. Twintig jaar geleden heb ik naast de voordeur bij de pergola een druivenstekje geplant. De takken en ranken hebben nu niet alleen de hele pergola in beslag genomen, maar ook het halve dak van het huis. Iedere herfst hangen de ranken vol blauwe druiventrossen. Ik heb er emmers van geplukt in de hoop een goede huiswijn te bereiden, maar dat was nooit een succes. Tegenwoordig blijven de meeste druiventrossen hangen, tot groot genoegen van wespen en bromvliegen. En lijsters uit de wijde omtrek. Zo gauw de druiven een blauwe bos krijgen, neemt het aantal merels en zanglijsters in mijn tuin zienderogen toe. Aanvankelijk gedragen de vogels zich zoals het lijsters betaamt. Als ik de voordeur uit kom, vliegen ze met een beleefd getjoek weg. Maar naarmate het seizoen vordert, en het alcoholpercentage van de druiven stijgt, worden ze steeds nonchalanter. Ze staren me verweesd aan vanaf de pergola of vliegen onhandig waggelend op. Af en toe zit zo'n probleemdrinker binnensmonds een beetje vals te zingen in een boomtop. Regelmatig vind ik rond mijn huis dode vogels die zich te pletter vlogen tegen een raam of misschien wel overleden zijn aan een delirium.

De sperwers uit de omgeving ontdekken snel dat de merels op mijn dak onder invloed verkeren en zich daardoor roekeloos gedragen. Af en toe zie ik er eentje langs flitsen, laag over de pergola. Of ik vind een verenkrans op de oprit, resten van een sperwermaaltijd. Terwijl ik deze column zit te schrijven, word ik opgeschrikt door luid merelalarms, overgaand in schrille kreten en gekerm. Ik kan niet zien wat er gebeurt, maar blijkbaar heeft een sperwer wederom toegeslagen.

Even later dwarrelen een paar veertjes langs het raam van mijn werkruimte omlaag. Drank maakt meer kapot dan je lief is.

Eef Arnolds

De tekst is eerder verschenen in het tijdschrift Jonas 65. 2003.